

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **J. F.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č. j. KUKHK-23388/DS/2018/DV-2,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. V záhlaví uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 17. 5. 2018, č. j. MMHK/100279/2018/OP/Hej, sp. zn. P/1120/2016/OP/Hej (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a § 10 odst. 3 téhož zákona,

protože jím provozované osobní motorové vozidlo parkovalo dne 5. 4. 2016 kolem 13:35 hod. na parkovišti u domu kultury „Střelnice“ v Hradci Králové bez zaplacení parkovacího poplatku a bez parkovací karty. Žalobci byla za popsáný přestupek uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Příslušné částky mu bylo umožněno uhradit poštovní poukázkou, v hotovosti na pokladně správního úřadu nebo bezhotovostním převodem na účet správního úřadu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a jeho zrušení spolu s prvostupňovým rozhodnutím a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalobní námitky formuloval do dvanácti okruhů následovně:
4. Nezákonné zahájení řízení: Žalobce namítl, že mělo být vedeno řízení o přestupku proti osobě, kterou označil jako řidiče motorového vozidla. Řízení bylo podle něj zahájeno v rozporu s právními předpisy, protože správnímu orgánu byla známa identita řidiče. Podle žalobce přitom nebylo rozhodné, zda se správní orgán o této skutečnosti dozvěděl zákonem předepsanou formou, tj. nebylo by rozhodné, pokud by sdělil správnímu orgánu identitu řidiče e-mailem bez elektronického podpisu. Svoje podání však opatřil řádným elektronickým podpisem, což může prokázat printscreenem e-mailu, či originálem e-mailu předloženým na CD. Rovněž trval na tom, že vozidlo půjčil P. K., kterého ztotožnil jako řidiče vozidla, a že tato osoba je dostupná, protože je již asi 5 let držitelem datové schránky a na předvolání v jiné věci se dostavila ke krajskému soudu. Proto považuje tvrzení správního orgánu o nedostupnosti jmenovaného za nepravdivé.
5. Nezákonné rozdělení plateb: Žalobce označil rozdělení povinnosti k zaplacení pokuty a k náhradě nákladů řízení pod jiným variabilním symbolem za protiprávní, protože daná povinnost se řídí daňovým řádem, který nedává správci daně pravomoc rozdělovat daň do jednotlivých plateb, nežádá-li o to daňový subjekt. Dále uvedl, že nemá na bankovním účtu dostatečné prostředky pro bezhotovostní platbu a cesta na pokladnu správního úřadu je pro něj vzhledem ke vzdálenosti mimořádně nákladná. V případě finančního vkladu na účet v bance by musel zaplatit poplatek 2x 100 Kč kvůli různým variabilním symbolům, čímž je údajně krácen na svých právech, neboť tím dochází ke zvýšení zásahu do jeho majetkové sféry ze strany správního orgánu.
6. Jednání není protiprávní – zastavení x stání: Žalobce dále namítl, že jednání, pro které byl postižen, nebylo řádně vymezeno, protože nebylo uvedeno, zda se jednalo o stání, či o zastavení. Správní orgán v popisu skutku ani v odůvodnění nekonstatoval, že vozidlo v daném místě „stálo“. Nebylo postaveno na jisto, respektive nebylo prokázáno, zda se jednalo o zastavení nebo stání. Podle žalobce vozidlo na místě pouze zastavilo, a je-li připuštěna interpretace, že šlo o stání i o zastavení, pak v souladu se zásadou *in dubio pro reo* musí být výrok interpretován tak, že se jednalo o zastavení, které na daném místě nebylo protiprávní, což vyplývá z textu dodatkové tabulky E 13, že se zakazuje stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty, i z textu právního předpisu (viz § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, dle kterého smí obec zpoplatnit pouze stání). Pro případ, že by se soud neztotožnil s touto žalobní námitkou, uvedl, že by soud byl prvním orgánem konstatujícím „stání“ vozidla, čímž by mu soud odňal možnost bránit se proti takovému závěru, když kasační stížnost je omezena na právní otázky, a nelze dokazovat skutkové okolnosti.

7. Neprokázaní neuhrazení parkovacího poplatku formou SMS: Žalobce namítl, že výrok rozhodnutí konstatující nezaplacení parkovacího poplatku formou SMS nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí, v provedeném dokazování ani v podkladech pro rozhodnutí. Uvedená skutečnost nebyla podle něj v řízení ani zjišťována. Proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
8. Absence nařízení o cenách: Podle žalobce nebyla obec oprávněna vyžadovat za parkování jakékoli peníze, proto nemůže být ani trestán, že nezaplatil parkovné, jehož výše nebyla řádně stanovena. Také uvedl, že výše parkovného přesahovala nejvýše přípustnou cenu jako cenu regulovanou. Podle žalobce musí být zpoplatněný úsek komunikace vymezen jako zpoplatněný úsek nařízením obce, a zároveň je nutné, aby byl nařízením stanoven ceník (cenový výměr). Správní orgán neprokázal vydání cenového výměru a neobjasnil ani nedoložil, že by výše parkovného nebyla vyšší než cena parkovného ve smyslu cenových věstníků. Skutečnost, že organizování dopravy dle § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vyžaduje existenci nařízení i cenového výměru, zdůraznil Ústavní soud v usnesení z 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, jelikož cena parkování nemůže být určována neznámým subjektem na základě neznámých kritérií.
9. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí: Výrok správního rozhodnutí je dle žalobce nezákonný pro absenci formy zavinění, což odporuje § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích z roku 1990“), i § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový zákon o přestupcích“). Výrok podle žalobce neodpovídá zákonným požadavkům a nelze z něj zjistit, zda jednal zaviněně. Skutečnost, že pro odpovědnost za správní delikt není zavinění vyžadováno, nic nemění na tom, že správní orgán je povinen vymezit ve výroku rozhodnutí formu zavinění. Podle žalobce mělo být ve výroku uvedeno nezaviněné spáchání přestupku.
10. Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek: Podle žalobce je výrok správního rozhodnutí nesrozumitelný a současně je rozhodnutí nicotné, protože správní orgán uvedl, že se určitá osoba dopustila přestupku, ale nevymezil, jaká osoba. Výrok jednak konstatuje spáchání dvou přestupků - že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a že se řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, a dále v případě jednoho z přestupků neuvádí jeho subjekt.
11. Zavinění: Žalobce namítl, že znakem skutkové podstaty je též zavinění, a v souvislosti s tím odmítl, že by správní delikt zavinil. Uvedl, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) nepodnikající fyzické osoby podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 dle § 15 odst. 1 nového zákona o přestupcích též zavinění, a teprve 13. 7. 2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., bylo zavinění jako znak přestupku odstraněno. Účinnost zákona č. 183/2017 Sb. přitom nemohla nastat k 1. 7. 2017, jak se v zákoně uvádí, nýbrž až 15. dnem po jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017. Zákonodárce podle žalobce totiž netvrdil ani neprokázal naléhavý obecný zájem, který by odůvodnil dřívější počátek účinnosti zákona a zkrácenou legisvakanční lhůtu. S ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* se žalobce domnívá, že je nutné aplikovat úpravu omezující odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní nejen na správní delikty spáchané v období účinnosti této úpravy (od 1. do 13. 7. 2017), ale i na správní delikty spáchané dříve, protože se jedná o úpravu zásadně omezující odpovědnost obviněného. K tomuto závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v usnesení z 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46.

12. Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení: Správní orgán údajně pochybil, pokud nijak nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, tj. možnost mimořádného snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k takovému závěru, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex offo*. Žalobce dále uvedl, že správní orgán byl povinen o sankci rozhodovat dle § 44 nového zákona o přestupcích i s odkazem na § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích. Podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty byly podle něj dány, protože nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti a sankce byla zvolena ryze preventivního charakteru, nebylo proti němu zahájeno žádné další řízení pro obdobné porušení povinností, a vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele bylo možné očekávat dosažení nápravy i při snížení pokuty pod dolní hranici zákonné sazby. Pochybení spatřoval i v tom, že správní orgán neuvedl ve výroku ustanovení § 44 nového zákona o přestupcích a rozhodoval způsobem, jako by dané ustanovení neexistovalo. Absence úvahy o snížení sankce pod zákonem stanovenou výměru činí podle žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelným.
13. Prekluze: Podle žalobce je rozhodnutí nezákonné též z důvodu zániku odpovědnosti za spáchaný správní delikt. Bylo nutné aplikovat ustanovení o prekluzi dle nového zákona o přestupcích a zohlednit promlčení ke dni 6. 4. 2017 (na základě § 29 až § 32 nového zákona o přestupcích bylo možné zahájit řízení o přestupku nejpozději dne 5. 4. 2017, ale správní orgán jej zahájil až 13. 10. 2017, tj. po zániku odpovědnosti). Ke dni rozhodování žalovaného správního orgánu již neexistovala v platném právním řádu skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a proto měl žalovaný posoudit protiprávní jednání jako přestupek provozovatele vozidla a vyjít z úpravy prekluzivních dob ve smyslu § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích. Odst. 2 citovaného ustanovení podle žalobce nelze použít, neboť odporuje čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. K namítané protiústavnosti § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích odkázal též na odborný článek přiložený k žalobě. Nutnost aplikovat promlčecí lhůty dle nového zákona o přestupcích zdůvodnil i odkazem na existenci dvou odlišných skutkových podstat - přestupku provozovatele vozidla zavedeného zákonem č. 183/2017 Sb., a původního správního deliktu provozovatele vozidla. Tyto skutkové podstaty údajně existují vedle sebe a postihují totéž jednání. Mají vlastní úpravu prekluzivních lhůt a pro něj je, s ohledem na promlčecí dobu dle § 30 nového zákona o přestupcích, příznivější, aby byl postižen za přestupek, nikoli za správní delikt. Aplikaci promlčecích dob dle nové právní úpravy zdůvodnil i tím, že zákon o silničním provozu nestanovil žádnou lhůtu k projednání věci, ale jen lhůtu k zahájení řízení. Uvedený závěr údajně plyne i z rozsudku Krajského soudu v Brně z 28. 2. 2018, č. j. 73 A 54/2017 - 37.
14. Absence zjištění formy zavinění řidiče: Nezákonnost rozhodnutí dovedl i z toho, že správní orgány nepostavily najisto, zda bylo protiprávní jednání řidiče zaviněné. Uvedl, že zavinění sice v případě provozovatele vozidla není zkoumáno (viz § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu), provozovatel je však odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, který je ve smyslu § 13 odst. 1 nového zákona o přestupcích zaviněným protiprávním jednáním. Provozovatele lze tudíž trestat pouze tehdy, pokud by jednání (nezjištěného) řidiče bylo zaviněné. Zavinění řidiče však správní orgány netvrdily ani neprokázaly.
15. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na anonymizaci rozhodnutí ve věci: Žalobce a jeho

zástupce závěrem vyjádřili názor na protiústavnost právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 (§ 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 39/2011, kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu). Jména, příjmení a sídla zástupců a advokátů by podle nich neměla být v rozporu s jejich přáním „vyvěšována“ na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami. Za dostatečně ústavně konformní nepovažují ani novou právní úpravu, tj. směrnici č. 3/2017, kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, která ponechává rozsah anonymizace na úvaze soudce bez dostatečně vymezených kritérií a zákonné opory. Právní zástupce si nepřejí, aby byl dohledatelný jeho časový pracovní harmonogram, protože jde o jeho soukromou věc, a nepřejí si být ani ztotožňován se svým klientem. Žalobce a právní zástupce se rovněž dovolávali práva být zapomenut a aplikace nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný shrnul skutkový stav věci a v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je podle něj věcně správné a odpovídá zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem i závažnosti protiprávního jednání.
17. Poukázal na to, že žalobce byl dle výpisu z centrálního registru vozidel v době spáchání přestupku provozovatelem předmětného vozidla. Z nařízení č. 18/2006 města Hradec Králové, kterým se vymezují oblasti města, ve kterých lze místní komunikace užít za cenu sjednanou k stání motorových vozidel, vyplynulo, že místo spáchání přestupku spadá do úseku komunikací označených dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou E 13, označeno jako zóna 2. Podle čl. 2 citovaného nařízení se sjednaná cena za parkování ve vymezených úsecích platí zaplacením v parkovacím automatu na celou dobu stání. Zaplacení se prokazuje kontrolním lístkem z parkovacího automatu, který musí být po celou dobu stání vozidla viditelně umístěn za čelním sklem vozidla a čitelný při pohledu do vozidla. Z fotodokumentace na č. 1. 4 správního spisu je zřejmé, že za čelním sklem vozidla nebyl umístěn žádný parkovací lístek a dle úředního záznamu Městské policie Hradec Králové z 5. 4. 2016 nebyl parkovací poplatek uhrazen ani formou SMS.
18. Námitku nezákonného rozdělení plateb žalovaný nepovažoval za důvodnou, neboť k rozdělení plateb nedošlo, když pokuta i náklady řízení měly stejný variabilní symbol.
19. Námitky týkající se sankce a možnosti jejího mimořádného snížení ani námitky ohledně zavinění řidiče rovněž nepovažoval za důvodné. Žalovaný uvedl, že sankce byla náležitě odůvodněna a uložena v souladu se zákonem, a zavinění se u přestupku provozovatele vozidla nevyžaduje.
20. Ani námitku o zániku odpovědnosti žalovaný nepovažoval za důvodnou. Zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění původního odvolacího rozhodnutí, a sice že dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění platném od 7. 11. 2014 do 30. 6. 2017, „odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezažijel řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán“. Podle § 125e odst. 5 téhož zákona se ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby vztahují i na odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle

§ 125f. Dodal, že podle staré právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 je třeba na promlčecí lhůtu nahlížet tak, že správní orgán se o přestupku spáchaném 5. 4. 2016 dozvěděl až 5. 9. 2017, tj. v den nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení proti řidiči. Řízení mohl zahájit do 2 let ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, tedy až do 5. 9. 2019. Řízení zahájil včas dne 13. 10. 2017. Dále uvedl, že správní delikt se promlčí nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán, tedy k 5. 4. 2020. Dle nové právní úpravy v § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích se odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Nový zákon o přestupcích obsahuje zvláštní přechodné ustanovení upravující vztah nové promlčecí doby a staré prekluzivní lhůty. Podle žalovaného vzhledem k tomu, že ustanovení o lhůtách pro zánik odpovědnosti za správní delikty dle zvláštních zákonů by nabytím účinnosti nového zákona o přestupcích působila jako *lex specialis*, což není žádoucí, upravuje přechodné ustanovení speciálně běh promlčecích lhůt, a proto odpovědnost nezanikla.

21. Závěrem žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce v žalobě vyjádřil výslovný souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas. Soud při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 18. 4. 2016 od Městské policie města Hradec Králové (dále jen „městská policie“) oznámení o podezření ze spáchání přestupku dle § 10 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Z oznámení vyplývá, že dne 5. 4. 2016 v 13:35 hodin strážník městské policie zjistil, že žalobce parkoval v ulici Střelecká v Hradci Králové s vozidlem zn. VW Bora, reg. zn. x, aniž by uhradil platbu v parkovacím automatu. O přestupku byl sepsán úřední záznam. Při úkonu byla pořízena fotodokumentace vozidla, které nemělo za předním sklem umístěný doklad o zaplacení parkovného. Součástí správního spisu je nepodepsané oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 5. 4. 2016, černobílá i barevná fotodokumentace z místa události a videozáznam na CD pořízený v průběhu úkonu strážníka městské policie. Černobílá fotodokumentace zobrazuje vozidlo zn. Volkswagen, reg. zn. x, zaparkované na parkovišti před budovou kulturního domu „Střelnice“ v Hradci Králové (budova č. p. 45/2), přičemž levé zadní kolo vozidla je zajištěno technickým prostředkem k zabránění odjezdu vozidla (tzv. botička). Dále je z fotodokumentace patrný pohled na okno vozidla u sedadla řidiče i pohled na čelní sklo vozidla, za nímž není vidět žádný doklad o zaplacení parkovného (parkovací lístek). Dále fotodokumentace zabírá pohled na značku IP13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s textem „zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty stání max. 2

hodiny“ umístěnou u silnice v blízkosti křižovatky. Součástí správního spisu (na č. l. 64 – 65) je i barevné provedení popsané fotodokumentace, kdy z informací na barevných fotografiích je zřejmý přesný čas jejich pořízení, konkrétně 5. 4. 2016 v 13:31 - 13:32 hodin. Ve spise je založeno CD s uvedenými fotografiemi spolu s informacemi o čase jejich pořízení. CD obsahuje rovněž videozáznam z místa události, který zachycuje průběh ztotožnění žalobce u předmětného vozidla zaparkovaného na parkovišti před kulturním domem „Střelnice“ v Hradci Králové strážníkem městské policie pomocí předložení občanského průkazu žalobce. Na dotaz, zda žalobce tuší, proč bylo předmětné vozidlo zablokováno proti odjezdu, žalobce odpověděl „*asi, že se to tady platí*“. Dále vyjádřil nesouhlas s přestupkem a s uložením pokuty v blokovém řízení s tím, že má zaplacené řešení pokut.

24. Žalobcova evidenční karta řidiče dokládá jeden záznam o přestupku v dopravě z roku 2011. Výpis z registru vozidel k 15. 8. 2017 svědčí o tom, že provozovatelem předmětného vozidla v době spáchání přestupku byl žalobce.
25. Dne 4. 10. 2016 byl vydán příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spáchaném z nedbalosti, za který mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Žalobce si příkaz převzal dne 14. 10. 2016 a podal proti němu dne 19. 10. 2016 blanketní odpor. Správní orgán I. stupně jej následně předvolal k ústnímu jednání spolu s oznámením o pokračování v přestupkovém řízení. Zmocněnec žalobce se jednání nezúčastnil, požádal o kopii spisu. Při jednání dne 12. 12. 2016 bylo provedeno dokazování listinami ve správním spise, o čemž svědčí protokol o ústním jednání v nepřítomnosti obviněného. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku (č. j. MMHK/008059/2017, sp. zn. P/1120/2016/OS1/Muz), kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se dopustil z nedbalosti, a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno (rozhodnutí žalovaného z 20. 6. 2017, č. j. KUKHK-20155/DS/2017/GL). Následně správní orgán I. stupně rozhodl o zastavení řízení s tím, že spáchání skutku, o němž bylo vedeno řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno (rozhodnutí z 14. 8. 2017, č. j. MMHK/140768/2017, v právní moci dne 5. 9. 2017).
26. Dne 8. 9. 2017 vyzval správní orgán I. stupně žalobce jako provozovatele předmětného vozidla k zaplacení částky 300 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Současně žalobce poučil o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku s tím, že nevyužije-li tohoto práva ani neuhradí určenou částku, bude se pokračovat v šetření přestupku, případně bude zahájeno řízení o přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu. Výzva byla doručena žalobci i jeho zmocněnci, který dne 15. 9. 2017 zaslal správnímu orgánu I. stupně e-mail bez zaručeného elektronického podpisu, v němž uvedl, že vozidlo řídil P. K. Částku 300 Kč žalobce neuhradil. Správní orgán I. stupně, aniž řízení zahájil, věc odložil s tím, že nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (usnesení ze dne 9. 10. 2017, č. j. MMHK/174631/2017). V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že na e-mailovou zprávu Ing. M. J. (zmocněnec žalobce) ze dne 15. 9. 2017, kde je uveden jako řidič předmětného vozidla pan P. K., se hledí, jako by nebyla učiněna, neboť nebyla podepsána zaručeným elektronickým podpisem, a podání nebylo do 5 dnů potvrzeno ani doplněno. V rozhodnutí o odložení věci se rovněž konstatuje, že pan P. K. je opakovaně uváděn v řízeních o dopravních

přestupcích různých provozovatelů vozidel jako řidič vozidla, že za tím účelem byl opakovaně neúspěšně správními orgány kontaktován, přičemž správní orgán I. stupně konkretizoval i spisové značky předmětných správních řízení. Z toho důvodu správní orgán I. stupně nepředvolal osobu P. K. k podání vysvětlení, neboť sdělení, že byl řidičem předmětného vozidla, považoval za účelovou výmluvu.

27. Dne 9. 10. 2017 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a uložil mu pokutu 1 500 Kč. Zmocněnec žalobce zaslal proti příkazu odpor a správní orgán I. stupně jej prostřednictvím jeho zmocněnce vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, zmocněnec se bez omluvy v určený den (15. 11. 2017) nedostavil. Dne 15. 11. 2017 bylo provedeno dokazování oznámením o podezření ze spáchání přestupku od městské policie, úředním záznamem hlídky městské policie z 5. 4. 2016, fotodokumentací, včetně její elektronické podoby na CD, příkazem ze dne 4. 10. 2016 a dalšími listinami souvisejícími s původním řízením o přestupku žalobce dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který byl odložen (viz shora), výpisem z registru vozidel, e-mailem z 15. 9. 2017 bez zaručeného elektronického podpisu. Následně byl zmocněnec žalobce opětovně vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí, a zmocněnec se opět bez omluvy nedostavil.
28. Dne 11. 12. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MMHK/215728/2017, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení v částce 1 000 Kč. Zmocněnec podal proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání, které na výzvu včas nedoplnil. Rozhodnutí bylo v odvolacím řízení pro procesní pochybení a nepřezkoumatelnost zrušeno a věc byla vrácena prvostupňovému správnímu orgánu (viz rozhodnutí žalovaného z 23. 4. 2018, č. j. KUKHK-3584/DS/2018/DV). Odvolací správní orgán se přitom zabýval i odvolacími námitkami, které byly uplatněny po lhůtě. Nesouhlasil s námitkou o uplynutí promlčecí lhůty a opožděném zahájení řízení (dne 9. 10. 2017) s tím, že posledním dnem, kdy bylo možné zahájit řízení, bylo 5. 4. 2017, a uvedl, že odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu zaniká tehdy, jestliže řízení není zahájeno do 2 let ode dne, kdy se příslušný správní orgán o deliktu dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl delikt spáchán. Upozornil i na zvláštní přechodné ustanovení § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích a na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28. V reakci na námitku týkající se nezaplatnění parkování v daném místě z důvodu absence nařízení obce ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích bylo odvolacím orgánem doplněno do spisu nařízení č. 18/2006 města Hradec Králové, kterým se vymezují oblasti města, ve kterých lze místní komunikace užít za cenu sjednanou k stání motorových vozidel, účinné od 1. 1. 2007 (dále jen „Nařízení“). Odvolací orgán učinil Nařízení obsahem správního spisu.
29. Čl. 1 odst. 1 Nařízení vymezuje oblasti města, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, v celkové oblasti zóny 0 včetně zóny 1 a zóny 2. Jde o úseky komunikací označené dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ a dodatkovou tabulkou E 12 s příslušným textem. Do zóny 2 spadá podle odst. 2 Nařízení i ulice Střelecká. Co se týče cenových předpisů zmíněných v čl. 1 odst. 1 Nařízení, obsahuje text

výslovný odkaz na zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů. Sjednaná cena za parkování na úsecích komunikací označených dopravní značkou „Parkoviště s parkovacím automatem“ se podle čl. 2 odst. 1 Nařízení platí zaplacením ceny za parkování v parkovacím automatu na celou dobu stání. Dále čl. 2 odst. 1 Nařízení stanoví, že se zaplacení sjednané ceny prokazuje kontrolním lístkem z parkovacího automatu, který musí být po celou dobu stání vozidla viditelně umístěn za čelním sklem vozidla a při pohledu do vozidla čitelný.

30. Správní orgán I. stupně následně vyrozuměl žalobce o dokazování mimo ústní jednání, jakož i o možnosti požádat o nařízení ústního jednání, a dále o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Poté za přítomnosti žalobce zmocněnce provedl dokazování mimo ústní jednání. Kromě shora uvedených důkazních prostředků provedl důkaz i Nařízením.
31. Dne 17. 5. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MMHK/100279/2018/OP/Hej, kterým uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil tím, že „jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy dne 5. 4. 2016 kolem 13:35 hod. bylo na parkovišti u domu kultury „Střelnice“ (č.p. 45/2) v ulici Střelecká v Hradci Králové, kde platí dopravní značka „IZ 8a - Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c - Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „E13 - Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty, stání max. 2 hodiny“, zjištěno osobní motorové vozidlo tovární značky VW Bora, rz 4H92525, které nemělo za předním sklem umístěn doklad o zaplacení parkovacího poplatku, kdy parkovací poplatek nebyl zaplacen ani formou SMS. Za předním sklem nebyla viditelně umístěna ani parkovací karta. Tímto dosud neustanovený řidič vozidla porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Vozidlo bylo zablokováno. V 13:45 hod. se k vozidlu s žádostí o odblokování dostavil pan Mgr. J. F., nar., bytem L. 158/38, H. K., který s přestupkem nesouhlasil. Z registru vozidel byl zjištěn provozovatel: Mgr. J. F., nar., bytem L. 158/38, H. K. Jednáním, kterého se tak dopustil, porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 nového zákona o přestupcích, ve spojení s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení v částce 1 000 Kč. Žalobce byl současně poučen o možnosti zaplatit pokutu a nahradit náklady řízení buď přiloženou poštovní poukázkou, bezhotovostním převodem na účet správního úřadu pod variabilním symbolem 9960725682, anebo na pokladně Magistrátu města Hradec Králové.
32. Zmocněnec žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které nedoplnil ani poté, co k tomu byl vyzván. Dne 22. 8. 2018 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

B. Právní závěry

33. Vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům

srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Orgán veřejné moci může na určitou námitku reagovat i takovým způsobem, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje odlišný názor, než má žalobce, a tento přesvědčivě zdůvodní. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takový přístup by mohl vést, zejména v případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Je podstatné, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

34. Žalobní námitky soud vypořádal následovně:

35. Námitku žalobcem nadepsanou jako „Nezákonné zahájení řízení“, v jejímž rámci namítl, že správní orgán měl vést řízení o přestupku proti osobě, kterou žalobce označil za řidiče vozidla, a dále brojil proti nezákonnému zahájení řízení, soud nepovažoval za důvodnou. Nepřisvědčil názoru žalobce, že nebylo rozhodné, pokud by podání se sdělením identity řidiče bylo učiněno e-mailem bez elektronického podpisu. V tomto ohledu soud odkazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 9 As 90/2008-70, podle něhož *„podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě - internetu - bez zaručeného elektronického podpisu podle § 37 odst. 4 správního řádu z roku 2004, je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat.“*
36. Současně je však ze správního spisu zřejmé, že správní orgán I. stupně k obsahu e-mailu, v němž zmocněnec žalobce sděluje identitu řidiče, přihlédl, neboť jej ve svém rozhodnutí zohlednil a k osobě P. K. se vyjádřil, jako by elektronické podání bylo bez vad (což nebylo). V usnesení o odložení věci z 9. 10. 2017, č. j. P/1120/2016/OP/Hej, správní orgán I. stupně objasnil, proč považuje informaci o tom, že v době spáchání přestupku byl řidičem předmětného vozidla pan P. K., za účelovou, přičemž uvedl také jiná správní řízení, v nichž byl jmenovaný uváděn jako údajný řidič různých vozidel v době spáchání dopravních přestupků. Úvahu správního orgánu I. stupně, který považoval dané sdělení za účelové a pana P. K. se nepokusil zkontaktovat, považuje soud za logickou a poznamenává, že opačný postup by naopak byl v rozporu se základní zásadou ekonomie řízení. Soud zde považuje za nutné zdůraznit, že předtím, než byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jako provozovatel vozidla, bylo s ním vedeno po dobu téměř jednoho roku správní řízení v postavení obviněného řidiče vozidla. V tomto řízení, které bylo zahájeno příkazem ze dne 4. 10. 2016, jímž byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a skončeno rozhodnutím ze dne 14. 8. 2017 o zastavení řízení (v právní moci 5. 9. 2017), se přitom žalobce v rámci vyvinění z přestupku ani jednou nezmínil, že by řidičem předmětného vozidla v době spáchání přestupku měl být pan P. K.. Teprve po pravomocném zastavení řízení o přestupku vedeném s žalobcem jako řidičem vozidla zmocněnec žalobce uvedl v e-mailu z 15. 9. 2017, že vozidlo řídil v době spáchání přestupku pan P. K.. Předmětné sdělení považuje soud za účelovou snahu vyvinít se z

přestupku provozovatele vozidla. Nepovažuje za důvodné provádět dokazování printscreenem, případně originálem e-mailu z 15. 9. 2017, za tím účelem, aby bylo prokázáno, zda zmocněnec žalobce opatřil tento e-mail zaručeným elektronickým podpisem či nikoli. Uvedené dokazování by bylo zcela nadbytečné. Návrhům žalobce na provedení důkazů printscreenem e-mailu, popřípadě CD s originálem předmětného e-mailu, proto soud nevyhověl. Jak podotkl i Ústavní soud (srov. např. usnesení z 3. 9. 2019, sp. zn. III. ÚS 2478/19), rozsah nezbytných kroků, které má správní orgán učinit ke zjištění pachatele přestupku, se odvíjí od konkrétních okolností případu, protože se odlišují případy, kdy má správní orgán indicie o totožnosti pachatele, a kdy žádné takové indicie nemá. Ústavní soud souhlasí s tím, že v případech, kdy správní orgán nemá žádné indicie o totožnosti pachatele a jeho totožnost odmítne sdělit i provozovatel vozidla, není dána reálná možnost jeho totožnost zjistit. V posuzované věci žádné indicie o totožnosti řidiče nebyly a se sdělením o P. K. se správní orgán I. stupně vypořádal logickým způsobem. Nezbytné kroky, které mohl správní orgán učinit ke zjištění totožnosti řidiče, se tak redukovaly na výzvu provozovateli vozidla dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s poučením.

37. Námitku žalobcem označenou jako „Nezákonné rozdělení plateb“, soud nemohl považovat za důvodnou, jelikož variabilní (a dokonce i specifický) symbol plateb je ve výroku prvostupňového rozhodnutí stejný. Tvrzení žalobce o rozdílnosti variabilního symbolu bylo tudíž vyvráceno. Lze dodat, že i kdyby tomu tak nebylo, soudu není patrné, jak by mohla rozdílnost uvedených variabilních symbolů zasáhnout do žalobcových veřejných subjektivních práv, zvláště má-li možnost zaplatit různými způsoby a může si zvolit způsob, který mu vyhovuje nejlépe.
38. Důvodná nebyla ani námitka označená jako „Jednání není protiprávní – zastavení x stání“. Žalobce zde namítl, že jednání, pro které byl postižen, nebylo řádně vymezeno, protože nebylo uvedeno, zda se jednalo o stání či o zastavení, a v souladu se zásadou *in dubio pro reo* měl být výrok interpretován tak, že se jednalo o zastavení, které nebylo protiprávní. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že z obsahu správního spisu i samotného výroku prvostupňového rozhodnutí je patrné, že předmětné vozidlo na daném místě „parkovalo“. Závěr, že vozidlo na parkovišti parkovalo a současně že jen zastavilo, je v rozporu s obsahem správního spisu i logickými pravidly. Podle § 2 písm. n) zákona o silničním provozu „*stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení*“, zatímco dle § 2 písm. o) zákona o silničním provozu „*zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*“. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že předmětné vozidlo stálo ve smyslu § 2 písm. n) zákona o silničním provozu na parkovišti, a nikoli, že zastavilo dle § 2 písm. o) téhož zákona. Rovněž soud dodává, že během doby, po kterou vozidlo stálo na parkovišti, byly pořízeny jeho fotografie (v čase 13:31 - 13:32 hod.), nasazen technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla, k vozidlu se následně dostavil žalobce, který byl ztotožněn a poučen o povaze přestupku, a dále byl natočen kamerový záznam o provedeném úkonu strážníka městské policie. Soud konstatuje, že z vymezení skutku ve výroku je zcela zřejmé, že vozidlo na parkovišti nezastavilo, nýbrž stálo, což vyplývá i z fotodokumentace a z videozáznamu ve správním spise. Ve věci není proto na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, jak navrhl žalobce. Tato zásada přichází v úvahu pouze při přetrvávajících pochybnostech o průběhu děje. Zastavení vozidla však vyvrací obsah

správního spisu a správní orgány nemohly mít žádné pochybnosti o tom, že vozidlo na daném místě stálo, a takové pochybnosti neměl ani soud.

39. Soud nepřisvědčil ani námitce označené jako „Neprokázaní neuhrazení parkovacího poplatku formou SMS“, když skutečnost, že nebyl zaplacen parkovací poplatek ani pomocí SMS, vyplývá z obsahu správního spisu. Z videozáznamu na přiloženém CD (č. 1. 3 správního spisu), s nímž se žalobce mohl opakovaně seznámit jako s podkladem pro vydání rozhodnutí, není patrné, že by žalobce, který byl po příchodu k zaparkovanému vozidlu ztotožněn pomocí občanského průkazu, předložil strážníkovi městské policie SMS s uhrazením parkovacího poplatku. Videozáznam dokládá, že žalobci byla vysvětlena povaha přestupku a byl si též vědom důvodu nasazení technického prostředku bránícího odjezdu jeho vozidla z parkoviště, přesto na místě události nepředložil žádný doklad o tom, že by parkovné bylo zaplacen. Doklad (respektive onu SMS) žalobce nepředložil správnímu orgánu ani později v průběhu obou správních řízení, a ani jednou nenamítl, že by parkovací poplatek formou SMS uhradil. Nelze rovněž přehlédnout, že doklad o zaplacení parkovného formou SMS žalobce nepředložil ani s podanou žalobou. Z ničeho nelze usuzovat, že parkovací poplatek byl formou SMS zaplacen, ostatně ani žalobce to netvrdí. Soud zdůrazňuje, že ačkoli důkazní břemeno spočívá primárně na správním orgánu, pakliže je tvrzením obviněného z přestupku (správního deliktu) některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na obviněném, aby své tvrzení relevantně podložil, respektive aby k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“). Opačný postup by znamenal, že jakékoliv tvrzení obviněného z přestupku by musel správní orgán dokazovat a vyvracet, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Závěr, že žalobce parkovací poplatek nezaplatil ani formou SMS, přitom jednoznačně koresponduje s obsahem správního spisu.
40. V bodě označeném jako „Absence nařízení o cenách“ žalobce namítl, že zpoplatněný úsek komunikace musí být vymezen jako zpoplatněný úsek nařízením obce, a zároveň je nutné, aby byl nařízením obce stanoven i ceník (cenový výměr). Podle žalobce správní orgán neprokázal vydání cenového výměru ani nedoložil, že by výše parkovného nebyla vyšší než cena parkovného ve smyslu cenových věstníků. Žalobce tak údajně nemohl být trestán za nezaplacení parkovného, neboť obec nebyla oprávněna vyžadovat za parkování jakékoli peníze.
41. Podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, platí, že „*pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.*“ Město Hradec Králové (tj. obec) vydalo v přenesené působnosti za účelem určení oblastí obce, jejichž obecné užívání je omezeno pro osoby uvedené v § 23 odst. 1. písm. a) zákona o pozemních komunikacích a podléhá zpoplatnění, nařízení č. 18/2006, účinné od 1. 1. 2007. Nařízení vymezilo oblasti města Hradec Králové, ve kterých lze místní komunikaci užít za cenu sjednanou k stání motorových vozidel, a stanovilo též způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení. Provozování Integrovaného

systému parkování (dále jen „ISP“) v centrální části Hradce Králové město svěřilo od začátku roku 2007 společnosti ATOL, a. s., IČ 601 12 590 (od 1. 8. 2010 zapsána pod obchodní firmou ISP Hradec Králové, a.s.). Dne 28. 12. 2006 uzavřelo město Hradec Králové a společnost ATOL, a. s., podle § 9b zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění, a § 261 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v platném znění, koncesní smlouvu (dále jen „koncesní smlouva“), podle níž společnost provozuje ve městě placená parkovací stání a zajišťuje vydávání parkovacích karet rezidentům a předplatitelům. Krajskému soudu je znění předmětné koncesní smlouvy známo z úřední činnosti. Stejně tak se s koncesní smlouvou může kdokoli seznámit na webu Magistrátu Hradec Králové (viz https://www.hradeckralove.org/assets/File.ashx?id_org=4687&id_dokumenty=60090). Soud tudíž nepovažoval za pochybení žalovaného, pokud koncesní smlouvu neprovedl jako důkaz.

42. Koncesní smlouvou, která byla uzavřena na dobu určitou 30 let (počínaje dnem 1. 1. 2007), byla upravena vzájemná práva a povinnosti při zajištění provozu a rozvoje integrovaného systému parkování v Hradci Králové a vztah k uživatelům integrovaného parkovacího systému i rozsah a způsob součinnosti smluvních stran, včetně zmocnění města Hradec Králové k zajišťování nezbytných úkonů souvisejících s provozem ISP vůči jeho uživatelům, které ISP může v souladu s právní úpravou realizovat svým jménem a na svůj účet vůči třetím osobám. Město Hradec Králové se v čl. V odst. 2 koncesní smlouvy zavázalo spoluvytvářet cenové podmínky pro uživatele parkovacích ploch včetně nezbytné cenové regulace parkovného na veřejných komunikacích, přičemž v čl. XII. odst. 3 koncesní smlouvy se společnost ISP Hradec Králové, a.s. (jednající pod firmou ATOL, a. s.) zavázala stanovovat ceny parkovného a parkovacích karet. Společnost ISP Hradec Králové a. s. na základě uvedeného zmocnění vydává ceník parkovného, v němž detailně uvádí veškeré zpoplatněné zóny i komunikace, a další důležité informace, jako např. ceny za parkování. S celou situací se může řidič motorového vozidla seznámit na webu ISP (<https://www.isphk.cz/vymezeni-oblasti.php>). Ceník parkovného platný od 1. 9. 2011 je též dostupný na webu Magistrátu Hradec Králové (https://www.hradeckralove.org/assets/File.ashx?id_org=4687&id_dokumenty=60089).
43. Judikatura, na níž odkázal žalobce, je v tomto případě nepřiléhavá, jelikož město Hradec Králové uzavřelo se jmenovanou společností koncesi na služby, která je obdobnou veřejnou zakázkou jako veřejná zakázka na služby s tím, že protiplnění za poskytnutí služeb, které jsou předmětem této koncese, spočívají v právu tyto služby po stanovenou dobu provozovat. Uvedeným právním jednáním byla na společnost ISP Hradec Králové, a. s., smluvně přenesena část pravomocí a povinností, mimo jiné i stanovení ceny parkovného a parkovacích karet pomocí ceníku parkovného. Žalobcem citovaná judikatura se týkala odlišné situace, neboť v daném případě si město ponechalo všechna práva a povinnosti a jeho orgány proto byly povinny v souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, v takových případech vydávat cenový výměr, a to ve formě nařízení. Žalobní námitku proto soud nepovažoval za důvodnou.
44. Soud neshledal důvodnými ani tři další námitky označené jako „Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí“, „Absence zjištění formy zavinění řidiče“ a „Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek“. V jejich rámci žalobce namítl, že výrok správního

rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům a nelze z něj ani zjistit, zda žalobce jednal zaviněně. Dále namítal nesrozumitelnost a nicotnost prvostupňového správního rozhodnutí, a nezákonnost správních rozhodnutí dovodil i toho, že správní orgány nepostavily najisto, zda bylo protiprávní jednání řidiče zaviněné.

45. Náležitostmi výroku správního rozhodnutí se zabývá ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. Podle něj *„ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“*
46. Soud zdůrazňuje, že smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí, je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. Judikatura ve věci správního trestání klade značný důraz na vymezení sankcionovaného deliktu. Například Nejvyšší správní soud uvedl v rozhodnutí ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, že *„[v]ymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*
47. Prvostupňové rozhodnutí již ve výroku jednoznačně určilo, čeho se žalobce jako pachatel správního deliktu (přestupku) dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). K tomuto účelu přitom zpravidla postačuje konkretizovaná specifikace místa v kombinaci s uvedením času spáchání deliktu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 - 31, či ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014 - 39). Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu i ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2As 85/2016, rozsudek ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7 Afs 59/2013).
48. Soud nemůže souhlasit ani s tvrzením žalobce, že by výrok prvostupňového správního rozhodnutí uváděl spáchání dvou přestupků - tj. také přestupku řidiče vozidla podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Naopak, z uvedeného výroku je patrné, že žalobce se jako provozovatel vozidla dopustil přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to ve výroku popsáním jednáním, kterým jako provozovatel vozidla porušil povinnost uloženou mu ustanovením § 10 odst. 3 téhož zákona. Správní orgán jednoznačně vymezil, koho považuje za pachatele deliktu.

49. Co se týče zavinění, odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek (dříve správní delikt) podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je koncipována jako objektivní odpovědnost. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017 „[p]rávníká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Totéž ustanovení ve znění po 1. 7. 2017, uvádí, že „[p]rovozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017 (i ve znění po 1. 7. 2017), „[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Zavinění se tudíž k vyvození deliktní odpovědnosti provozovatele vozidla nevyžaduje (blíže srov. např. BUŠTA, Pavel, KNĚŽÍNEK, Jan, SEIDL, Antonín. *Zákon o silničním provozu: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2020-4-22]. ASPI_ID KO361_2000CZ. Dostupné v Systému ASPI.) K objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla se vyjádřil též Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, dostupný na www.usoud.cz. Správní orgány nejsou povinny vymezit ve výroku případnou formu zavinění řidiče vozidla. Závěry žalobce tudíž jednoznačně odporují právní konstrukci skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla, jejímž znakem není zavinění a která je vystavěna na objektivní odpovědnosti s možností liberace při prokázání speciálních liberačních důvodů (viz § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu). Žalobcův závěr o nutnosti vymezit zavinění řidiče vozidla u dané skutkové podstaty je i v rozporu s logickým úsudkem, neboť předpokládá-li se k naplnění skutkové podstaty přestupku (správního deliktu) provozovatele vozidla, že osoba řidiče nebude zjištěna, těžko by bylo možné zjistit u neznámé osoby její vnitřní psychický vztah k následku deliktu, tedy zavinění a formu zavinění.
50. V námitce nazvané „Zavinění“ žalobce namítl, že znakem skutkové podstaty je rovněž zavinění, přičemž odmítl, že by správní delikt zavinil. Uvedl, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) nepodnikající fyzické osoby podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 dle § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jako znak přestupku odstraněno. Účinnost uvedeného zákona č. 183/2017 Sb. přitom nemohla nastat k 1. 7. 2017, jak se v něm uvádí, nýbrž až 15. dnem po jeho vyhlášení, tj. dne 13. 7. 2017.
51. Soud k uplatněné námitce uvádí, že není důvodu aplikovat pro žalobce úpravu, podle níž by mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy nebyla účinná. Nový zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti stanovil k datu 1. 7. 2017 zákonodárce. Kratší legisvakanční lhůta je odůvodněna v důvodové zprávě k zákonu (zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017). Daná právní otázka již byla vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, Nejvyšší správní soud vyjádřil názor, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto eficienci rozporoval, neboť dle něj

ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle Čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. Stěžovatelovu argumentaci, podle níž nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, že nastaly výjimečné předpoklady pro stanovení účinnosti právní úpravy nevyžadující u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu u fyzické osoby zavinění již dnem 1. 7. 2017 a že tudíž bylo takového zavinění přechodně třeba, nelze proto v nynějším řízení podrobit jakémukoliv přezkumu, neboť k němu nemá Nejvyšší správní soud žádnou pravomoc. K doplnění možno připomenout, že právní úvahy dovolávající se toho, že zákonodárce (snad s ohledem na stěžovatelův názor) byl povinen něco „tvrdit“ či „prokazovat“, jsou úvahami z hlediska ústavněprávního podivuhodně novátorskými. Nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.“ Soud se s tímto právním názorem zcela ztotožňuje a nevidí žádný důvod, proč by se v nyní projednávané věci měl od závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlit. Námitka tudíž není důvodná.

52. V námitce nazvané „Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení“ žalobce namítl pochybení správního orgánu, který nezohlednil ustanovení § 44 nového zákona o přestupcích, tj. možnost mimořádného snížení sankce, ačkoli byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat. Podle žalobce přitom podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty splňoval.
53. Soud podotýká, že skutečnost, že ve věci nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti a sankce byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby, jak upozornil žalobce, neznamená, že by bylo na místě užít správní úvahu o mimořádném snížení sankce ve smyslu nového zákona o přestupcích. Žalobce, který byl v průběhu správního řízení v tomto ohledu zcela pasivní, uplatnil ryze obecnou žalobní námitku. Není zřejmé, proč by pro něj měla být pokuta uložena v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby nepřiměřeně přísná. Žalobce pouze uvedl možnost mimořádného snížení výměry pokuty ve smyslu § 44 nového zákona o přestupcích, kterou v podstatě dovodil z toho, že mu byla uložena sankce ryze preventivního charakteru. Soud zdůrazňuje, že mimořádné snížení výměry pokuty je výjimečný institut, který by přicházel v úvahu pouze tehdy, pokud by na konkrétní případ potenciálně mohlo citované ustanovení dopadat. Nejedná se však o žalobcův případ. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádný důvod pro mimořádné snížení sankce, nadto byl potrestán pokutou uloženou na samé spodní hranici zákonné sazby. Soud nedovodil žádný důvod stanovený v § 44 odst. 1 nového zákona o přestupcích, tedy ani důvod ve smyslu písm. c) zmíněného ustanovení (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2019, čj. 3 As 255/2017-28). Námitka je zcela nedůvodná.
54. Soud neshledal důvodnou ani námitku označenou jako „Prekluze“. Žalobce v jejím rámci dovodil nezákonnost rozhodnutí, když v žalobě popsaným postupem, především na

základě údajné protiústavnosti § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích, dospěl k závěru, že odpovědnost za spáchaný správní delikt (přestupek) již zanikla.

55. Nový zákon o přestupcích v přechodných ustanoveních v § 112 odst. 2 uvádí mimo jiné, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Jak poznamenal již žalovaný, žalobce spáchal přestupek (tehdy správní delikt) v době účinnosti úpravy, která stanovila zánik odpovědnosti fyzické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (srov. § 125e odst. 3, odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017). Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28), když doba, po kterou lze čin stíhat nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se ustanovení § 125f odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném 30. 6. 2017, uplatní vůči jednání žalobce i po nabytí účinnosti nového zákona o přestupcích (tj. po 1. 7. 2017). K zániku odpovědnosti žalobce proto nemohlo dojít, neboť správní řízení bylo zahájeno včas dne 13. 10. 2017, tj. ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu (nyní přestupku) dozvěděl.

56. K vznesenému požadavku na anonymizaci rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu soud uvádí, že uvedený požadavek nesplňuje zákonné náležitosti žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce neuvedl žádné skutkové a právní důvody nezákonnosti (nicotnosti) rozhodnutí, které by bylo možné individualizovat ve vztahu k projednávané věci takovým způsobem, aby žalobní tvrzení bylo možné jasně odlišit od jiných konkrétních skutkových dějů. Nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci a souvisela by tak s věcným projednáním případu. Vznesený požadavek se nedotýká předmětu projednávané věci, ale jde o obecný nesouhlas žalobce a jeho zástupce s úpravou týkající se zveřejňování rozhodnutí ve věci samé ze strany Nejvyššího správního soudu tak, jak ji stanoví kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, přijatý jako směrnice č. 3/2017. Krajský soud rovněž poukazuje na skutečnost, že se požadavek na anonymizaci osobních údajů týká především zástupce žalobce. Nad rámec lze podotknout, že Nejvyšší správní soud uveřejňuje v anonymizované podobě veškerá meritorní rozhodnutí. Přispívá tím ke zlepšení výkonu kontroly správního soudnictví. Přístup k meritorním pravomocným rozhodnutím vrcholných soudů je výrazem ústavně garantovaného práva na přístup k informacím ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Zveřejnění rozsudku jako celku se opírá o § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a je dovoleno ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) cit. zákona, *a contrario*. Anonymizace rozhodnutí, jejímž smyslem je ochrana soukromí a informačního sebeurčení osob soukromě vystupujících v soudním řízení, na advokáty a další osoby, jejichž účast v soudním řízení je výrazem profesionality a realizace hospodářské činnosti, nedopadá. Daný závěr byl vysloven i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, sp. zn. 9 As 429/2018 – 35, či Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č.j. 44 A 3/2011-60.

57. S ohledem na veškeré shora uvedené důvody soud **žalobu jako nedůvodnou zamítl** ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

58. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá ani právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nepožadoval a z obsahu správního spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu soudního řízení vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. dubna 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně